

Miért küldte el az Atya a Fiút? Miért küldte így, ilyenek? Rejtettnek, majd szegénynek, és végül meggyalázódónak?

Nincs ezekre végsőbb felelet, mint a szentjánosi: Szeretet az Isten. (1Jn 4,8.16)

A golgotai kereszt mögött ez a szeretet világít. Ebből a szeretetből jött közénk a Názáreti. S ezt a szeretetet hozva magával vállalta a küldetést, végig engedelmesen, egészen a kereszthalálig. Vállalta saját elhatározásából, szabadon. Szabad volt, és mégis engedelmessé lett értünk! Mert szeretett bennünket. Hogy megismerjük az Istent, hogy meglássuk Őt, hogy bemutassa példátlan életét – nekünk...

(Bulányi György: Add Uram, hogy lássak! 1949)

XXIV. évfolyam 2. szám 2017. február

Bulányi Gy.: Júdás az irodalomban	3359
Farkas I.: Parázs a hamu alatt	3363
Merza J.: Bözsi néni	3365
László I.: Marika születése	3367
Király I.: Adástörvény...	3369
Sárdy P.: Akart-e Jézus Egyházat?	3371
Való Z.: Sodrásban...	3373
Kocsi Gy.: Jézus isteni vonásai	3374
Barcza B.: Perlekedés	3379
Habos L.: Tékozló fiú	3380
Dryp.: Decemberben...	3381
Placid Atya: A túlélés szabályai	3382

«Az emberi elköteleződés folyóirata – családunkért, nemzetünkért, mindenkiért – Isten Országá megvalósulásáért.»

Elérhetőség: koinonia.tarsak@gmail.com

BULÁNYI GYÖRGY

JÚDÁS AZ IRODALOMBAN...

ANNAK A TÖRTÉNELEMNEK ALAKJAI, akiket évezredek pora sem tud eltemetni. Sohasem válnak holt adattá, minden korhoz van mondanivalójuk s a korok is bele-belevetítik ez alakokba lelküket. Egyszeri, egyedi valójukba az egész ember-voltot belesűrítve, ennek szimbólumaivá válnak. Ilyen Júdás is.

Krisztus világmegváltó áldozatába belevegyül egy — emberileg — fonák vonás: a tizenkét tanítvány közül az egyik, az iskarióti Júdás, birtokosa a karizmának, miként a többi apostol, — harminc ezüstért elárulta s keserves kereszthalálra juttatta Mesterét. A megváltásban, az abszolút isteni akarat e nagyszerű tényében játszott közre Júdás, az áruló apostol. Krisztust ez az árulás juttatta a keresztfára s ezen elszenvedett halálával elégitette ki az évezredes ígéret beváltását szomjazó emberiséget.

A pusztaság világával kereső ember elé itt egy kérdés vágódik: egyszerű eszköz-e Júdás az abszolút isteni akarat kezében vagy saját, szabadakarátának gyümölcse az árulás? — S ezzel emberségünk legmélyebb és legkiirthatatlanabb problémájába futottunk: hogyan férhet össze az Isten abszolút akarata teremtményének, az embernek, szabadakarátával? A hit fényével megvilágított elme tudja, hogy összefér s alázattal hajtja meg fejét a

misztérium színe előtt. De akinek ez a fény nem világít, az meg nem nyughatik. Az értelmét meghaladót nem hinni akarja, hanem értelmével megfogni, feloldani valamiképp a kínzó problémát. S ez a titkot látni akaró ember századról-századra eltalál Júdához. Választ kér kérdésére: felelős-e tetteért Júdás? A titok mélységét megrendítő erővel mutatják az Üdvözítő szavai: «... az Emberfia ugyan elmegy, amint elvégeztetett; ámde jaj annak az embernek, aki őt elárulja (Lu. 22, 22.).

A Júdást idéző századok végső forrása a Szentírás. Csak kevés szóval beszél róla:

Ő az apostolok között a tizenkettedik. Az evangélisták az apostolok névsorában megjegyzik: «aki el is árulta őt (Mt. 10, 4). Krisztus maga is utal egyik tanítványa áruló-voltára a kafarnaumi beszédben: «Nemde én tizenkettőtököt választottalak s egy közületek ördög (Jn. 6, 71). Ezután már csak a szenvedéstörténetben kap szerepet. Ő az, aki a bethaniai vacsorán kifogásolja a kenetpazarlást. Még e jelenet napján elmegy a papi fejedelmekhez és megígéri, hogy harminc ezüstért kezükre adja Jézust. Jézus tud a bekövetkező árulásról. Éjjel a getszemáni kertben a csók jelével megjelölve átadja Jé-

zust a poroszlóknak. Mikor megtudja, hogy Jézust halálra ítélték, tettét megbánva, visszaviszi a pénzt a papi fejedelmeknek. Azok nem törődnek bánatával. Mire ő elmegy és felakasztja magát.

Az első, aki a századok kérdésére — Miért tette Júdás, amit tett? — feleletet ad, maga a Szentírás. Nem is egyet, hanem mindjárt hármat: tette el volt rendelve; a pénzvágy vitte az árulásra; s a harmadik: az ördög súgta a szívébe. Lássuk az elsőt! Jézus többször utal az elrendelésre: «amint megvagyom írva felőle (Le. 22, 22.). Főpapi imájában: «Akiket nekem adtál, megőriztem és senki sem veszett el közülük más, mint a kárhozat fia, hogy az írás beteljesedjék (Jn. 17, 12.). Sőt egyenesen a beteljesedésért (Ps. 40, 10.) választotta apostolul (Act. 1, 16—18.). Tette el volt rendelve. — De mikor Jézus elvégzésről, beteljesedésről beszél, mindig hozzát teszi: «ámde jaj annak az embernek, aki őt elárulja (Le. 22, 22.). Saját gonoszsága miatt árulta el. Szent János írja a kenetpazarlás ellen tiltakozó Júdásról: «Ezt pedig nem azért monda, mintha a szegényekre lett volna gondja, hanem mivel tolvaj volt és nála lévén az erszény, az adományokat elsikkasztá (Jn. 12, 6.). A pénzhőség vitte az árulásra. Ez a második felelet. — E két szélsőt összekötöti a harmadik a sátán vitte rá: «Beleméne pedig a sátán Júdásba ... és elmenvén beszéle a papi fejedelmekkel és tisztekkel, mi módon adja őt kezökbe» (Le. 22, 3—4.). E közbelépés gyengíti Júdás felelősségét, de nem szünteti meg. Hiszen ez csak sugallta a tettet, a végrehajtó ő volt. — A Szentírás válasza nem világosítja meg a misztériumot, ellenkezőleg tudatosítja, mélyíti.

Mindjárt a II. században egy mű bukkan elénk: *Evangélium Iudae*. Júdás örömhíre! Mi az az örömhír, amit Júdás hoz az emberiségnek? E mű, a kainiták szent írása, így felel: Júdás, Káinnak, Kámnak, Ézsauanak s az Ószövetség többi elvetettjeinek rokona, egy felsőbb erő (aocpia) szülötte. Egyedül ilyen az apostolok között s így egyedül ő láthatta meg, hogy «e világ hatalmai» Krisztus halálát megakadályozva, el akarják ütni az emberiséget az örök élettől. Júdás belenyúlt e kavargó helyzetbe s egy erőteljes aktussal, Krisztust keresztalálra juttatva, megnyitotta az emberiségnek az örökélet kapuit. Krisztus is megváltó, de Júdás is az: *Conredemptor!* Nélküle nincs megváltás! Az áhítat hangja zendül fel a kainiták ajkán: «... admirabilem Judam et magnum esse...» (Tért., Lib. Praescr. c. 47.). Ez a teljes tudás, a gnózis! De ide csak azok juthattak el, akik előbb a természeti és természetelleni bűnök egész területét végigpróbálták. — Első jelentkezése ez a heroikus Júdás-képnek.

Az apologéták harcra kelnek ellenük. Az egyházatyák homíliáiban, exegetikai és dogmatikai műveiben pedig kialakul a keresztény ókor Szentírásban gyökerező Jú-

dás-képe: dolgozott benne a pénzvágy, az ördögnek saját gonoszsága nyitott ajtót, s ha el is volt rendelve tette, a felelősség alól mi sem menti fel őt. A felelősség kérdését legélesebben Szent Ágoston fogta meg. Felveti a kérdést: nem mond-e ellen Isten jóságának, hogy Júdást, bár árulását a megváltásban felhasználta, tettéért mégis elítéli? így oldja meg: a bűnösök vagy azért vannak a világon, hogy megtérjenek, vagy azért, hogy valami jó tétessék általuk. Isten megengedte Júdás bűnét, hogy minket megváltson. Az árulás gonosz tettet jól használta fel az Úr. De az Isten még magának a sátánnak a cselekedeteit is felhasználja. A sátán rendezi a keresztényüldözéseket s a megölt keresztények a mennyországba jutnak. Hogy felhasználta a sátán munkáját, attól annak bűne nem lesz kisebb. Júdásé sem. Elítélése tehát nincs ellentétben az isteni jósággal.¹ Ugyancsak Szent Ágoston lát elsőnek típusát, szimbólumot Júdásban: «Júdásból nem egy van. Az egy gonosz, a gonoszok egész hadát képviselik²

Az ókort nem annyira Júdás alakja, sokkal inkább maga a probléma érdekelte. A kísértések, a bűnvád, a jótevés reménye s a kétségbeesés félelmetes kataklizmáiban vergődő emberhez még nem jutottak el. Közelebb jutott hozzá a középkor, melynek Júdás-képét inkább az érzelem, mintsem az értelem, költők s nem teológusok alakították. Leginkább három műfajban: a Jézus-életrajzokban, a legendákban s a passió-játékokban. — A Jézus-életrajzokban a Szentírásból kapott vonásokat hordozza némi korszerű színezéssel (pl. a *Heliand*-ban). Kirí közülük egy XI. századi északfranciaországi mű, *Eupolemius Messiadé-ja*.³ Az álnevű szerző keleti forrásokból merített; abból a világból, amelyben az *Evangélium Iudae* is született. Júdás itt *Cacus* király fia s mint a Rossz princípiuma áll szemben *Agatus* fiával, *Krisztussal*. Nem is kapzsi, pénzsóvár, megvetett alak, hanem a politikai hatalmáért küzdő zsidó nép királyi képviselője, aki halálra akarja sebezni a szembenálló *Messiást*. — Újabb, bűvő patakként felbukkanó jelentkezése ez a heroikus Júdásnak! — Míg a Jézus-életrajzok csupán a Szentírás anyagát használták fel, a legendák újat hoztak. Júdás életének a Szentírás előadta részeihez ezek sem nyúltak, annál inkább az azok előtti-ekhez és utániakhoz. A XIII. századi *Legenda Aurea* így beszéli el Júdás származását *Cyborea*, a jeruzsálemi *Ruben* felesége, álmodott: egy gyalázatos fiút fog szülni, aki egész családjukat romlásba dönti. Amint megszületik a gyermek, egy kis kosárban kirakják a tengerre. *Scarioth* szigetéig viszi a kosarat a víz, ahol egy addig gyermektelen királynő fiának fogadja a csecsemőt. A királynőnek később fia születik, de Júdás a kis mostohaöccs életére tör. Erre felfedik előtte származását, mire ő megöli öccsét és elmenekül. Jeruzsálembé kerül. Itt *Pilátus* szolgálatába áll, akinek kertje *Ruben*

¹ In *Johannis Evangélium*. Hurter. I. 464.

³ U. a. II. 151.

³ P. Lehmann, *Jud. Isch. in der lateinischen Legendenüberlieferung*. *Studi Medievali*. 1929. 290—92. 11.

kertje mellett fekszik. Pilátus egyszer megkívánja Ruben kertjének gyümölcsseit, átküldi értük Júdást, aki az ellenszegülő Rubent megöli. A kert Cyboreával együtt Júdásé lesz. A szerencsétlen Cyborea elmondja új férjének egész élettörténetét s Júdás megtudja származását. Megrendül s bűneinek bocsánatát akarván, Jézushoz csatlakozik. Ezután következik az, amit a Szentírásból tudunk róla.

E történet a keleti fantázia (valószínűleg Mózes és Oedipus életét egybekapcsolva) s az öntudatlan okkeresés gyümölcse. A titkot érteni akaró, a szörnyű bűnt valamiképp megmagyarázni akaró emberi ösztön szülte. Kellott Júdást testvér- s apagyilkosnak, vérfertőzőnek, már születése előtt is rettenetes tettekre kárhoztatottnak ábrázolnia, hogy érthető legyen az Istenárulás. — A XIV. században már egy kialakulófélben levő Júdás-eposzt is találunk, melynek első része a fenti legenda, második része az apostol élete, s a harmadik pokolbeli szenvedése, — s ez ismét új anyag. Az ír Szent Brandán egyik tengeri útja alkalmával egy szerencsétlen alakot pillant meg, aki egy fagyos szeleknek és dühöngő hullámoknak kitett sziklához láncolva áll. Júdás az. Csak vasárnaponként s egy-két nagy ünnepen jöhet fel a pokolbeli tűzből — enyhülni.⁵ — Dante Infernójának legalsó köre a Giudecca. Itt van a sátán, Júdás, Brutus, az Isten és a világszászárság árulója. «A legszörnyűbb kín Júdásé» (XXXIX. 61.), aki itt megint föléje nő egyediségének s időtlen típusává lesz az «Árulónak» (XIX. 96.). — A passió-játékokban Júdás a közönség kedvenc alakja lett. Szerepe idővel mindjobban szélesült. Mint az oly nagyon gyűlölt kapzsi pénzkuporgató, uzsorás zsidó típusa jelent meg a nézők előtt. A harminc ezüstpénzt egyenként végig- vizsgáló Júdás — nem hamisak-e? — a legkedveltebb jelenetek egyikévé lett.⁶ — Ez az ábrázolás kiváltotta a gettó zsidóságának ellenhatását. A zsidó hagyományban egy furfangos, Jézusnak, a csalónak, mindig felibe kerekedő Júdást találunk, aki végül is megöli Krisztust.⁷

Júdás belső tragédiájáig a középkor sem jutott el. Nem érdekelte őt Júdás, az ember. Értelmileg, érzelmileg teljesen lefoglalta a szenvedő Krisztus. Nem tudott Júdás belső tragédiájára gondolni, mikor maga előtt látta a getszemáni kertben kínlódó, vérrel verítékező Krisztust. Megkapó bizonyossága ennek az officium tenebrarumban a szenvedő Jézus Júdásnak szóló szemrehányó szavai. — Az étellel kacagva csókolódzó renaissance-i nem érdekelte ez a századok mocskolta alak. — A reformáció folytatta a középkor passió-játékait, a protestáns iskoladramákban változatlanul élt tovább az uzsorás, pénzsóvár, tolvaj Júdás. — A barokk sem jutott tovább. Abraham a Sanda Clara hatalmas kétkötetes munkát írt Júdásról, a gaz fráteréről. A kérdésre — Miért választotta őt Krisztus apostollá, mikor úgyszólván tudta, hogy gazember lesz belőle? — adott felelete csattanósan mutatja Júdás-szemléletét: «Miért szemelte ki Isten Júdást apostolnak, tanítványnak, tanítónak, papnak, csodatevőnek,

jóllehet előre látta, hogy tolvaj, pártütő, áruló, sajátmagának hóhéra, egyszóval gaz fráter lesz belőle? Mi dolgod velem? Mi közöd hozzá?! Te légy illedelmes, jó és jámbor, kérd Istent, hogy állhatatos légy s hagyd fel ostoba tudáskoskodó miérteiddel!» — 6 U. a. 304—9. 11.

A. Büchner, *Jud. Isch. in dér deutschen Dichtung*. Freiburg. 1920. 17—36. 11.

B. Heller, *Über Jud. Isch. in dér jüdischen Legende*. Mschr. Grsch. Wiss. Jud. 1932. 33—42. 11.

Sámmtl. Werke. Passau. 1835. I. 355. 1.

I98 Hangulati párját megtaláltam Telegdi Miklós prédikációiban is.⁹ — A renaissance, reformáció és barokk Júdás-képe a középkorhoz viszonyítva semmi lényeges változást nem mutat. Újat majd csak az a kor mond, amely gyökeresen más álláspontra helyezkedik a Szentírással s a kereszténységgel szemben. Ez történt meg a felvilágosodásban s nyomán a XIX. században.

A felvilágosodás az Evangélium Iudae, a Messiadé s a zsidó hagyomány Júdás-képének időnként fel-felbukkanó fonálát veszi fel és viszi tovább. Klopstock Messiasában jelentkezik először határozottan a hagyományossal szemben álló Júdás: délceg külsejű, igazi férfiszépség itt (III. ének). S nem is tolvaj, inkább ravasz pénzügyi spekulátor, aki Krisztus uralma s Kaifásék uralma esetére is biztosítani akarja magát. A szellemi légkört, melyben ez az új felfogás meggyökeresedett, a felvilágosodás protestáns teológiája, a bibliai racionalizmus, alakította ki. Szerinte Krisztus nem Isten s így Júdás nem Istent árult el. Ember áll emberrel szemben! S a probléma most már ez: hogyan hasonlottak meg egymással a közös célokért küzdő Mester és Tanítvány? Az ilyen meghasonlás — Renan szerint¹⁰ — mindennapos dolog. Inkább a szakadás költői kidolgozásában, művészi aláfestésében, Júdás gyöttrődő lelkének elemző megmutatásában rejlik érdek és nehézség. S hogy a költőket mi se kösse e feladat megoldásában, még a Szentírás sem, erről is gondoskodott e bibliai racionalizmus. Volkmar szerint az egész árulástörténet pusztá kitalálás. A paulinusok költötték, hogy Pált a megürülendő krisztusi apostolsághoz juttassák.¹¹

A XIX. század új Júdást alkot. Elpártolását Krisztustól megértetni, — erre valami nagy eszme ellensúlya kellett. Mi lehetett a század szemében erre alkalmasabb a hazaszeretetnél? A patrióta Júdás Goethe *Dichtung und Wahrheit*-jében jelenik meg először (XV.). Nyomán ez új szemlélet gazdag Júdás-dráma- és regényirodaimat fakaszt. Benne Júdás alakja feltartóztatlanul emelkedik felfelé, egészen — az Evangélium Iudae magaslatáig. Goethénél még csak szerencsétlen exapostol, aki feljelentésével csupán kényszeríteni akarta Krisztust, hogy vezesse már a népet elnyomói ellen. A Dulks drámájában már mint a néppárt vezére, a tettek embereként áll szemben a racionalisták halványra betegített Krisztusával, aki a gondolatok hőroza. Ő is erőteljes fellépésre akarta kényszeríteni Krisztust. Életét adta a nép

ügyéért. Nem ő az áruló, hanem Krisztus, aki veszni engedte azt. 12 V. Strauss Júdása Krisztus eszchatológikus kifejezéseit hallva, rádöbben arra, hogy rossz kézre bízta népe sorsát s félreállítja annak útjából Jézust. 13 W. Germán nagy történeti regényében a minden népet keblére ölelni akaró Jézust mint a zsidó nép ellenségét juttatja keresztre a választott nép eszméjét képviselő Júdás. 14 E. Geibel Júdása önmagát tudja Messiásnak s lemond méltóságáról Krisztus javára. Mikor azonban látja, hogy Krisztus semmit sem akar tenni népéért, félre kell tolnia őt. 15 — E művekben egy népéért minden áldozatra kész szabadsághős törik össze a vállalt feladatok nagysága alatt. Júdás patrióta-volta belement a köztudatba. Még A. K. Emmerich látomásaiban s a századvégi oberammergau-i passió-játékokban is, 16 melyek a tolvaj-Júdás szemléletben fogantak, fellelhető mint alakját gazdagító vonás. — Párul csatlakozott a nemzeti érzéshez a század másik kedvenc vonása: a szerelmi érzés. A kettő egybefonódik s mint éltető talajba, a felvilágosodás eszméjébe iktatódik bele Váradi Antal Iskariótjában (1877). Júdás itt is a zsidó érdekek harcosa, de az árulásra végül is az bírja rá, hogy menyasszonyát, Mária Magdolnát, Krisztus elhódította az evangéliumnak. Júdás ezenfelül még a fénynek, a

9 Az evangéliomoknak magyarázatja. Nagyszombat. 1580. III. 139. 1.

Vie de Jésus. Paris. 1863. 325. 1.

Dávid Strauss, Das Leben Jesu. Leipzig. 1864. 273—74. 11.

Jesus der Christ. 1865.

Jud. Isch. 1856.

Jesus von Nazareth. 1904.

Jud. Isch. 1860.

18 Büchner i. m. 50—51. 11.

r99

felvilágosodásnak is apostola. Az egyszerű apostolok természetesen nem tudják megérteni őt, de a képzetesebb Szent János borongva említi sírjánál, hogy «tanát továbbterjeszteni, A fényt a nép leikébe átlehelni, Jó — talán hivatva volnánk* (74. 1.). — De jutott még magasabbra is. Schoenaich-Carolath Júdása már nem a zsidóság, hanem az egész emberiség tudatos képviselője az Istennel szemben. Bosszút áll az emberért Istenen, aki a bűnt adta kísérelve az életre s a halál képét tartván szüntelen szemünk elé, önkénye pokollá teszi már e földi életet is. Ha ennyit szenved az ember, szenvedjen most már egyszer az Isten is. 4 Innen már csak egy lépés a káiníták Conredemptóráig. Ezt is megtette G. Fuchs Júdása. Hosszú töprengés után szánja el magát végül is arra, hogy a messiási országért dolgozni nem akaró Krisztust elárulja. Tette után teljes bizonyossággal döbben eléje, hogy Istent árulta el. De lerázza magáról a felelősséget, hisz társa lett Istennek a megváltásban.

Nélküle nem jutott volna Krisztus céljához: «Judat tat Gottes Wille und Gottes Werk* 5

Mi más e Júdás, mint a felvilágosodás előtti! Amily természetes volt ott elítélése, oly természetes itt felmentése, sőt megdicsőítése. A. Büchner e kor Júdásában «az ember képmását látja, aki a legvégsőre is képes, hogy megmentse korát, még akkor is, ha ezért gonosztevőnek fogják mondani gyengébb bajtársai, akik nem mertek akkorák lenni magukmegtagadásában és ideáljaik szeretetében*. 6 Ez ábrázolás lelki gyökerei: a bűnről és Istennel szemben való felelősségről tudni nem akaró XIX. századi ember mindent megbocsátani- akarása, kereszténységellenes érzülete, Krisztus-közömbössége. Jól mutatja ezt a kor lelkének utóéneke, az önmagát leplezetlenül feltáró Ady Endre, kinek Júdása így énekel:

S eladtalak én fejedelmem, Nem kell szép égi birodalmad,

Mert az élet az én szerelmem . . . Selymet, pénzt akar egy leány.

Nem hallgathatom zsoldáros ajkad, Vár, vár reám. (Júdás és Jézus).

A középkor a szenvedő Istenember mellett nem vette észre a bűnében csak úgy kínlódó istenárulót. A XIX. század dicsfénybe vonta Júdást s nem vette észre a vértgyöngyöző, kínlódó Istenembert.

Ady a kor lelkét leleplező szavaival egyidejűleg Ibsen (Császár és Galileai) és Lagerlöf (Krisztus-legendák) ismét a misztériumra irányítják a figyelmet: Júdás szerette is, gyűlölte is Krisztust; akarta is, meg kellett is őt elárulnia. P. Claudel pedig gúnyjával lehetetlenné teszi a XIX. századi Júdás-rajongást:

Júdása a fáról, amelyre felakasztotta magát, függő helyzetéből beszél ma hozzánk: Jóllehet Krisztushoz csatlakozott, azért a farizeusokkal is fenntartotta a kapcsolatot. Ezek között volt egy igen finom szellem — Goethe —; tőle tanult a legtöbbet. Ugyanis e finom szellem tudta értékelni Krisztust, de nem elfogultan, «a dolgokat magasabb szempontból kell nézni, . . . s ami őt illeti, pogány a pogányokkal s keresztény a keresztényekkel. Júdás is a társadalom magasabb érdekeit tartotta szem előtt, mikor a társadalmi renddel mindinkább szembehelyezkedő (pl. halott-támasztásokkal) Krisztust a keresztre juttatta. Árulás inkább rajta történt, hogy nyomorult harminc pénzzel akarták áldozatát megfizetni. Neki azonban ez sem kellett, inkább választotta ezt a fát, mely oly annyival különb, mint Krisztus keresztfája. Azzal ugyanis «két irány van jelölve, a jobb és a bal, az igen és a nem, az igaz és a hamis. Ez kielégíti az egyszerű lelkeket.* De az ő fája «gazdagul burjánzó ágai minden irányban a legnagyobb lehetőségeket nyújtják: filozófia, filológia, szociológia és . . . te, gyászos teológia . . .» 7

⁴ Jud. in Gethsemane.

⁵ Christus. 1916.

⁶ A. Büchner, Das Judasproblem. Zschr. f. f. Unterricht.

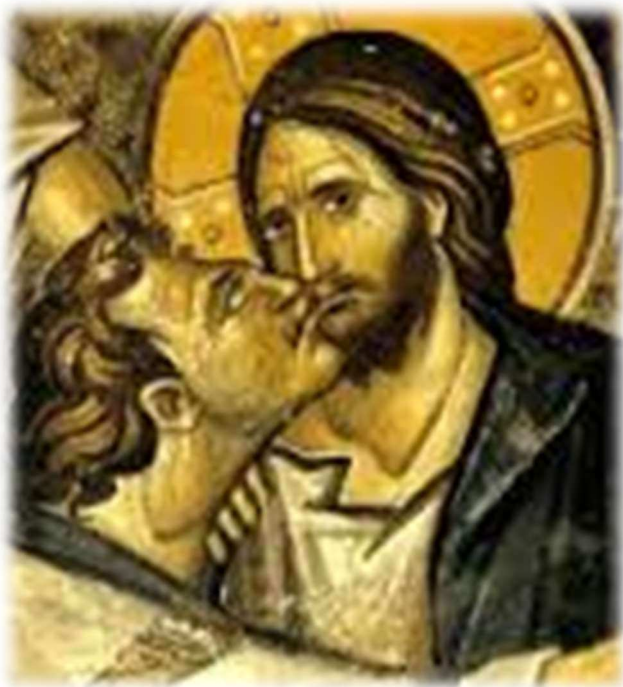
XXVII. 693—98. U.

⁷ Figures et paraboles. 1936. 34—36. 11.

Claudel gúnyja finom, de metszően éles. A XIX. század elé tárja szeretett Júdás-képét s hozzáteszi: nem csoda, hogy ilyen, a ti tanítványtok, magatokat fényképeztétek le benne. — A finomabb lélekelemzéssel gazdagított régi szemléletből nőttek ki Mauriac és Papini Júdás-képei. Mauriac Júdása csak mímelte a Krisztus-követést. Földi dolgok után futott Krisztus oldalán s végül is elvesztette hitét.⁸ Papini pedig — s vele zárjuk áttekintésünket — a probléma nyitját keresve csak oda jut el, hogy «Júdás misztériuma kettős csomóval van a megváltás titkához kötve, s számunkra továbbra is misztérium marad».⁹

Végére értünk Júdás vázlatos történetének. A misztérium fátylát fellebbenteni akaró emberi elme valóban feléje fordult és beléje mondotta lelkének szavát. Két évezred lelki vívódásai: ég felé húzó vágya és porban csúszása mind belé vannak írva. Júdás alakja ma is eleven, mindig új s a földi ember számára örökké titokkal teljes, mert «Az Emberfia ugyan elmegyén, amint meg vagyon írva felőle; de jaj annak az embernek, aki az Emberfiát eláruljam (Mt. 26, 24.).

1951.

⁸ Vie de Jésus. 1936.

FARKAS ISTVÁN

PARÁZS A HAMU ALATT

...Azt a tüzet, ó jaj, meg kéne rakni,
Hogy fölengednének az emberek!
József Attila: Tél

Kedves Attila! Jelentem: a tűz ég és hatalmas! Minden elég benne: antik, ócska, új, szép, randa. Nem a tűzzel van a gond, hanem a jól szigetelt „fagyos kamrákkal”. Vagy talán azokkal sem?

Erdős, bokros kertben élve rendszeresen szembesülök a télen letört ágakkal, a nyáron összegyűlt nyesedékkal. A komposztáló csak az avarra, kaszált szénára és a szerves trágyára van. Az ágakat, a nyesedéket, ha nem használható, mert van elég kályhába való rözse, évente egyszer, néhány óra alatt elégetem. Ilyenkor nagy tüzet rakok, hogy gyorsan végbemenjen a folyamat. A nagy tűz alapja a kis, de tartós tűz. Ehhez vastagabb ágakat használok. Ha már jól ég, mehet rá a sok nyesedék és gally. Ugyanígy járok el, ha szalonnasütéshez készülök, csak akkor nem megy rá a sok nyesedék és gally, hanem marad a tartós tű, majd a tartós parázs. Ez egy másfajta tűz lesz.

Ez egy olyan tűz, ami szinte semmit sem emészt fel és azt is nagyon lassan teszi. Így kívánja a szalonna. Kapkodva nem lehet szalonnát sütni, illetve lehet, csak az nyers, égett vagyis ehetetlen lesz. Meg kell adni a módját. Ugyanakkor ezt a módot is ki kell tanulni, mint az asztalosságot. Ott sok felületet kell túlgyalulni, sok szöveget elgörbíteni, sok fűrészpont összesöpörni, mire egy használható sámlit összeáll. Itt, sok nyers, égett, hamus szalonnát kell végigenni, mire ráérez a gyerek a nyitjára. Ha van türelme rá, meg is szeretheti, ha nem akkor marad a spenót tükörtojással, vagy a tűzdelet fácán, ki hol nő fel.

Ebben igaza van József Attilának: a nagy tűzre ráhányok mindent, ami valamikor új és szép volt, de már ócska és randa lett, vagy csak útban van az újabbnak, az élőnek – vagy csak nekem. Pontosan tudom melyik ág és gally mire való és rendszeresen eldöntöm a sorsát. De ha nem így teszek, a „tűz” akkor is ott van és elvégzi a dolgát. Nemcsak az avar, a letört gallyak tűnnek el pár év alatt, hanem tíz-tizenkét év alatt a kidőlt, fel nem használt fatörzsek is.

A nagy-nagy tűz ott ég folyamatosan – tudjuk a biológiából, kémiából, fizikából – és semmit sem kímél. Egy idő – rövidebb vagy hosszabb - után minden a „tűz” martaléka lesz. Ami átmenetileg kifejlődött, vagyis valamilyen „magasabb állapotba”, alacsonyabb entrópiaszintre – mondják a hozzáértők – került, leromlik, elég, egyre nehezebb lesz és visszatér oda, ahonnan elindult, ahonnan kifejlődött. Még a Nap is, ami hidrogénből áll – mondják az asztrofizikusok – elég és nehezebb héliummá változik. Ezen nincs mit

⁸² Storia di Cristo. Firenze. 1923. 361. I.